

Sygn. akt I C 1796/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Daria Ratymirska

Protokolant: sekretarz sądowy Natalia Stokłosa

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 czerwca 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa K. K.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę 6 000 zł

I. oddała powództwo;

II. zasądza od powoda K. K. na rzecz strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. kwotę 1 217 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

(...)

UZASADNIENIE

K. K. wniósł pozew przeciwko (...) S.A. w W. o zapłatę kwoty 6000 zł, tytułem uzupełnienia zadośćuczynienia za krzywdę doznaną w wypadku z dnia 19.03.2014r., z odsetkami ustawowymi od dnia 17.12.2014r. do dnia zapłaty, oraz o ustalenie odpowiedzialności pozwanej na przyszłość.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, zarzuciła, że przyznała powodowi kwotę 1500 zł, tytułem zadośćuczynienia w związku ze zdarzeniem z dnia 19.03.2014r., dokonując potrącenia kwoty 117,21 zł, tytułem nieopłaconej składki ubezpieczeniowej. Zdaniem pozwanej, przyznane zadośćuczynienie jest adekwatne do doznanej krzywdy, powód doznał bowiem urazów, polegających głównie na stłuczeniu, co nie spowodowało długotrwałego rozstroju zdrowia i nie miało wpływu na funkcjonowanie powoda. Powód odbył tylko jedną wizytę w poradni neurologicznej i jedną konsultację psychologiczną. Pomimo zalecenia, powód nie podjął leczenia ortopedycznego ani fizykoterapii. Zarzuciła nadto, że już po przedmiotowym wypadku, powód uległ w dniu 26.02.2015r. kolejnemu wypadkowi drogowemu, gdzie doznał skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. W związku z tym, pozwana zarzuciła, że twierdzenia powoda, dotycząca aktualnego stanu zdrowia nie są następstwem zdarzenia z dnia 19.03.2014r., lecz późniejszego zdarzenia z dnia 26.02.2015r. Pozwany wskazał nadto, że powód nie uzasadnił żądania w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość.

Stan faktyczny:

W dniu 19.03.2014r. powód uległ wypadkowi komunikacyjnemu, którego sprawca ubezpieczony był u strony pozwanej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody wywołane w związku z ruchem tych pojazdów. /Bezsporne/

Sąd ustalił:

W wyniku wypadku z dnia 19.03.2014r. powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego, bez następstw. Po wypadku był konsultowany przez lekarza neurologa, który zalecił noszenie kołnierza ortopedycznego przez 7-14 dni, odpoczynek, unikanie przeciążeń, leczenie farmakologiczne, konsultację neurologiczną i psychologiczną oraz fizykoterapię. W dniu 3.07.2014r. był konsultowany przez psychologa, który stwierdził występowanie u powoda objawów ostrej reakcji na stres.

Dowód:

opinia biegłego sądowego ortopedy M. J. (k-53-56);

zaświadczenie lekarskie (k-7-8);

opinia psychologiczna (k-9).

Powód zgłosił szkodę u strony pozwanej w dniu 17.11.2014r. Pismem z dnia 17.12.2014r. pozwana poinformowała powoda o przyznaniu zadośćuczynienia w kwocie 1000 zł, z potrąceniem kwoty 117,21 zł, tytułem nieopłaconej składki ubezpieczeniowej, niezwiązanej ze szkodą. Pismem z dnia 12.01.2015r. pozwana zawiadomiła powoda o przyznaniu zadośćuczynienia dodatkowo w kwocie 500 zł (łącznie 1500 zł).

Dowód:

zgłoszenie szkody (k-14);

pisma pozwanej (k-16, 17);

pismo pozwanej do powoda z dnia 12.01.2015r. (k-23, 25 akt szkody).

W dniu 26.02.2015r. powód uczestniczył w innym wypadku komunikacyjnym, gdzie doznał skręcenia i naderwania odcinka szyjnego kręgosłupa.

Dowód:

zeznania powoda (k-46).

Sąd zważył, co następuje:

Kwestia odpowiedzialności strony pozwanej za skutki wypadku na zdrowiu powoda nie była sporna. Ustalono, że w wyniku wypadku komunikacyjnego z dnia 19.03.2014r. powód doznał urazu kręgosłupa szyjnego, bez następstw. Biegły sądowy z zakresu ortopedii nie stwierdził u powoda żadnych odchyłeń od stanu prawidłowego ani ograniczeń ruchomości. W oparciu o opinię biegłego ustalono, że doznany w wypadku uraz kręgosłupa szyjnego nie wywołał u powoda trwałych czy długotrwałych następstw, a fakt, że powód nie poddał się leczeniu usprawniającemu, pomimo takiego zalecenia, świadczy o niewielkim nasileniu zgłaszanych dolegliwości bólowych. Również zaburzenia czucia w zakresie ręki prawej, które podawał powód, nie znalazły potwierdzenia w badaniu przeprowadzonym przez biegłego, podobnie, jak zgłaszane dolegliwości bólowe kręgosłupa szyjnego – powód prezentował pełen zakres ruchomości bez żadnych dolegliwości bólowych.

Przepis art. 445 § 1 k.c. w zw. z art. 444 k.c. stanowi, że sąd może przyznać poszkodowanemu, w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, odpowiednią sumę, tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Chodzi tu o krzywdę (szkodę niemajątkową), ujmowaną, jako cierpienie fizyczne, a więc ból i inne dolegliwości, oraz cierpienia psychiczne, to jest ujemne uczucia, przeżywane w związku z cierpieniami fizycznymi. Zadośćuczynienie, przyznawane jednorazowo, stanowić ma rekompensatę za całą krzywdę. Ma na celu przede wszystkim złagodzenie doznanych cierpień, a jego wysokość musi uwzględniać stopień doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra, zakres

i rodzaj rozstroju zdrowia, czas trwania cierpień, wiek pokrzywdzonego, intensywność ujemnych doznań fizycznych i psychicznych, rokowania na przyszłość.

Ustalono, że w wyniku postępowania likwidacyjnego, strona pozwana, jako ubezpieczyciel sprawcy wypadku z tytułu odpowiedzialności cywilnej, wypłaciła powodowi zadośćuczynienie w kwocie 1500 zł. W ocenie Sądu, w oparciu o dowody zaoferowane przez powoda, w szczególności opinię biegłego lekarza, przyznana przez pozwaną kwota jest adekwatna do rozmiaru krzywdy powoda. Nie wykazał on bowiem, że subiektywne, odczuwane do dzisiaj, dolegliwości bólowe kręgosłupa czy zaburzenia czucia w zakresie ręki prawej są bezpośrednim następstwem przedmiotowego wypadku (art. 361§1 kc) oraz są obiektywnie uzasadnione pod względem medycznym, tym bardziej, że dotychczas powód nie poddał się rehabilitacji, skorzystał jedynie z jednej konsultacji lekarza neurologa, co świadczy o niewielkim nasileniu dolegliwości bólowych. Niewątpliwie wypadek był stresującym wydarzeniem w życiu powoda, jednakże nie wykazał on, aby na skutek tego doznał rozstroju zdrowia psychicznego w rozumieniu art. 444 § 1 k.c. Dołączona do pozwu „opinia psychologiczna” jest dokumentem prywatnym, który stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie takiej treści (art. 245 kpc), dokument ten nie korzysta z domniemania prawdziwości zawartych w nich twierdzeń, dlatego nie może stanowić dowodu na fakt istotny dla rozstrzygnięcia sprawy. Rozstrój zdrowia psychicznego, będący bezpośrednim następstwem przedmiotowego wypadku, szczególnie, że później powód uczestniczył w kolejnym wypadku drogowym, mogącym wpłynąć na jego stan zdrowia i odczuwane dolegliwości, mógł być ustalony w oparciu o dowód z opinii biegłego sądowego psychiatry, powód zaś takiego dowodu nie zaoferował (art. 6 kc).

Rzeczą powoda było wykazanie, że opisywane przez niego cierpienia były bezpośrednim skutkiem wypadku z dnia 19.03.2014r., czego nie można stwierdzić jednoznacznie w oparciu o przedłożoną przez niego dokumentację lekarską i opinię biegłego lekarza z zakresu ortopedii. Nie kwestionując prawdziwości dokumentów lekarskich, przedłożonych przez powoda, wskazać jednakże należy, że biegły lekarz z zakresu ortopedii nie stwierdził u powoda wystąpienia uszczerbku na zdrowiu na skutek przedmiotowego zdarzenia, co poddaje w wątpliwość twierdzenia, zawarte w pozwie.

Mając powyższe na uwadze, w świetle okoliczności niniejszej sprawy, nie można podzielić stanowiska powoda, że wypłacona dotychczas przez stronę pozwaną kwota 1500 zł, tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, zaistniałą, w związku z wypadkiem z 19.03.2014r., była za niska, co skutkowało oddaleniem powództwa, na podstawie powołanych przepisów w zw. z art. 436§1 kc, art. 435§1 i art. 822§1 kc.

Na oddalenie zasługiwało również powództwo co do żądania ustalenia odpowiedzialności pozwanej na przyszłość za skutki wypadku powoda. Sama ewentualność powstania innych skutków zdarzenia nie powoduje istnienia interesu prawnego (art. 189 kpc). W przypadku powstania nowej szkody, w związku z przedmiotowym wypadkiem, powód może wytoczyć powództwo o zasądzenie. W świetle przepisu art. 442¹ § 3 kpc w aktualnym brzmieniu, nie można tu mówić o czasowym ograniczeniu dochodzenia roszczeń o naprawienie szkody na osobie, która w tym przypadku jeszcze nie powstała lub się nie ujawniła. Zasadny był ponadto zarzut pozwanej, że powód w żaden sposób nie uzasadnił żądania w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności na przyszłość.

Orzeczenie o kosztach w pkt II wyroku oparto na przepisach art. 98 § 1 i 3 kpc i art. 109 § 1 i 2 kpc, zasądzając koszty zgodnie z wynikiem procesu od powoda na rzecz pozwanej. W skład kosztów procesu, poniesionych przez pozwaną, wchodzi: wynagrodzenie pełnomocnika, będącego radcą prawnym (1200 zł) i opłata skarbową od pełnomocnictwa (17 zł).